

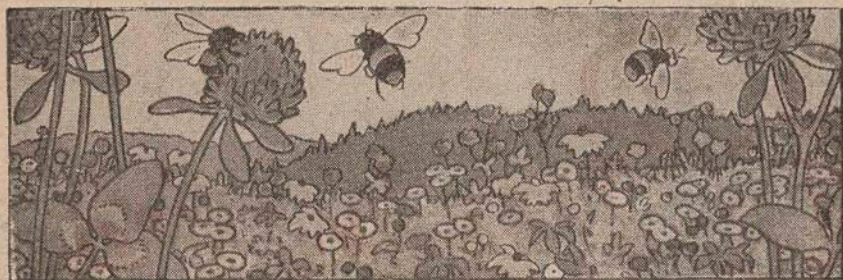

Bag
J.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Jertek, jertek, galambocskák,
Szedjétek fel a magocskát!

Virágos réten

Zümmög a méh, dong a dongó,
A madárdal nem búsongó,
Nem hallatszík bús panasz;
Daltól hangos hegy, völgy, halom,
Falú végén zúg a malom:
Itt van, itt van a tavasz!

Akármerre járjak, néztek,
Mindenütt szép a természet,
Szóval ki nem mondható;
Szemnek, szivnek vidítója,
Óh, áldott az alkotója,
Isten, a Mindenható!

Ember, állat jó jókedvébe
Fagyos télnek vége, vége,
De szép megint a világ!
Hol bús avar volt ősz óta,
Fölcsendül a madárnóta,
S nyílik a sok szép virág.

A kék-mennybolt mosolygása,
A fényes nap ragyogása,
Langyos eső, meleg szél;
Viragillat, madárének:
Hirdetője erejének,
Minden ő róla beszél!

Gyermek, ha jársz kint a réten,
Kezed kulcsold össze szépen,
S a mennyboltra feltekintés!
Ne feledd, hogy Nála nélkül
Erdő, mező meg nem szépiül —
Sem ég, sem föld, semmi sincs!

(Kisbaczon)

B. E.

Cifrácska

Írta: MÓRA FERENC.

Cifrácska olyan szép agárkutya volt, hogy önála szebből még a mesében se hallottatok. Hegyes a feje, hogy a tübe lehetett volna huzni céna helyett. Karsu a dereka, hogy a keszgek megirigyelhették volna érte. Hosszuk a lábai, hogy elfáradt, amíg végig nézett rajtuk. A szemé ugyan nem volt nagyobb a kávéscészenél, de a füle akkorára nyult, hogy paplan helyett használhatta, ha fázott. Ebből most már megérthetitek, milyen nagy dicséret az, amikor azt mondják valamire a szatymaziak, hogy olyan szép az, mint a Cifrácska kutya!

Hát szó sincs róla, szép a szépség, szép, de azért egy tarisznya szépség se ér föl egymarek okossággal. Már pedig Cifrácskának abból is zsákszáma jutott. Ő volt Szatymazon a legokosabb agár. Igaz, hogy több agár nem is volt Szatymazon, csak ő maga.

Hogy milyen okos agár volt ez a Cifrácska, azt egy-kettőre megértitek, ha elolvassátok, mit szokott csinálni. Hát azt szokta, hogy amikor nagyon melege volt a napon, akkor a tűzhelyre feküdt hűtözni. Mikor a kéményből ráhullott a korom, katlanba bujt tisztálkodni. Ha a kakas a hátára ugrott a kerítés tetejéről, mindjárt a macskához szaladt oltalomért, s amikor a macska összekarmizsálta az ábrázatát, akkor elszaladt panaszkodni a sündisznóhoz.

Egyszer az történt ezzel a nagyeszű Cifrácskával, hogy a gazdája odafütyentette maga elé és azt mondta neki:

— No, Cifrácska, én most elmegyek hetedhétország ellen, meg sem állok a kukoricaföld sarkáig. Vagy jövök vissza, vagy se, de mire a ruhaszáritó csillag lecsuszik az égről, akkor bizonyosan itthon leszek. Addig ereddj a mezőre ürgét fogni.

Cifrácska nem mondatta magának kétszer a parancsot, leszegette a fejét, a fülét fölcsapta két vállára, hogy azzal is kevesebb legyen a vinnivalója s azzal kinyargalt a mezőre. Annyi volt ott az ürge, mint a hangya s olyan vigan sütkéreztek a déli verőn, hogy Cifrácska elcsaholta magát örömeiben:

— Reszkesetek, ürgék, én vagyok a szatymazi agár!

Az ürgék nagyon szőfogadó állatok, de előbb beszaladtak a lyukba s csak odabent kezdtek el reszketni.

— Ejnye, nyilván nem kellett volna olyan messziről eljészenem őket — gondolta Cifrácska s ígért most már mézeskalácsot is az ürgéknek, de biz azok az orrukát se ütötték elő többet.

Addig-addig lesegette Cifrácska az ebédet, hogy utoljára beleütötte a fejét egy kilométermutató kőbe.

— Nini, csak most veszem észre, hogy nem is éhes vagyok, hanem szomjas!

Szaladt is mindjárt a fehér-tóra, hát ahogy belenéz, látja ám, hogy ugyancsak hunyorgat rá a víz tükreből egy másik agár. De szakasztott olyan ám, mint ő, még a nyelvét is ugyanogátja.

Nagymérgesen vicсорitja rá a fogát Cifrácska s csaholja az idegen kutyának, hogy mit keres ő Szatymazon, ahol csak egy agár van és azt Cifrácskának hívják?

Nem szólt erre az idegen agár egy hangot se, csak éppen a fogát vicсорította ő is. Nekibőszült erre Cifrácska és fölemelte az első lábát:

— Bizony, képen felejtelek én, te csavargó agár!

Az ám, csakhogy a csavargó agár is fölemelte az első lábát s olyan harapósan nézett, hogy Cifrácskának egyszerre elment a kedve a hadakozástól.

— Maradj magadnak, — öltötte rá a nyelvét — találok én még vizet magamnak Szatymazon.

Szalad vagy öt lépést a tóparton, beleüti az orrát a vízbe: hát megint összeér azzal az idegen ebállatával! Ugrik megint vagy ötöt: megint ott az a se országa, se hazája agár. De most már olyan ijedt az ő képe is, akár a Cifrácskáé.

— Van itt ész, hamar kész! — legyezte magát a fülével a szatymazi agár. Van a templomkertben egy csorgó-kut, ott már tudom, nem találsz meg.

Nem hiába, már akkor csak úgy szédelgett a szomjuságtól, tele is szedte ám magát vízzel a csorgó-kutnál úgy, hogy egész felüdült bele.

— Megállj, te másik agár, most tanítalak meg rá, mi az agárbecsület!

Ugy szaladt vissza a fehér-tóra, mint akit ostorral hajtának, el is fáradt nagyon, alig lihegett, mire odaért.

— No, így nem lehet viaskodni, — szomorodott el — még

egyszer vissza kell szaladnom egy ital vizre a csorgó-kuthoz. Hanem aztán majd lesz, ami lesz!

Hát az lett, hogy mire visszatért a csorgó-kutról, megint kívánta a vizet, mert majd megölte a nagy szomjuság. Visszament harmadszor is, negyedszer is, vissza, amig csak a lába bírta. Addig szaladozott kutról a tóra, tóról a kutra, amig utoljára föl nem bukkott az ut közepén.

Föl se kelt többet szegény, pedig már a vacsora-csillag is felköszöntött az égre. A Cifrácskát ugyan hiába keltegette: vesztére vált szegénynek a nagy esze. Azóta járja Szatymazon a közmondás az olyan emberről, aki eső elől a csurgásba áll: sok az esze, mint Cifrácskának.

(Szeged.)

Tamás érdeklődik

(A mély tenger világa).

Tamás: Sohasem tudom elfelejteni, hogy egyszer régebben a tengert az élet anyjának mondtad. Azóta képzeletben sokszor láttam, mint masiroznak ki a minden szárazföldet körülölelő oceanból a növények és állatok. Megostromolják a hűtlen és néma földet, benépesítik és hosszú harc után örökre birtokukba veszik.

Apa: Nem állítottam ezt én ilyen határozottan, csak annyit mondtam, hogy a tudósok többsége így gondolkozik. A harc azonban nem volt önkéntes; a növények és állatok kerültek az összetűzésbe: a természet kegyetlensége diktálta rájuk a küzdelmet. A vissza-visszavonuló tenger sok élő szervezetet hagyott mozsarak vagy kiszáradt talajon. Ezeknek hozzá kellett szokniuk ahhoz, hogy csak a lábuk van vízben, a testük többi része kiáll belőle. Eljön ugyan időnként a jótékony esső és az essőverte növény visszaálmodhatja magát abba a boldog világba, amikor még egész testét az éltető víztömeg ringatta. De az álom hamar elrepül. Viz nélkül azonban ma sem élhet meg egy szervezet sem. A növény gyökereit lebecsátja a nedves talajba; ha vízhez nem juthat valami uton-módon, el kell pusztulnia; az állat pedig időről-időre belső részét tölti meg vízzel. Látod, fiam, az élő szervezeteknek ez a vízre való rászorultsága adta meg első sorban azt a gondolatot, hogy az élet szülőházája a víz. A feltevés már azért is közel áll a valószínűséghez, mert a tenger vizében uszkáló szervezet meg kaphatta a vízből mindazt az anyagot, amiből a teste fel van építve. De azért még egyszer meg kell védenem a hűtlenség vádjá ellen őket. Nem ők hagyták el a hazájukat, nem ők masiroztak ki a tengerből, hanem anyjok lett hűtlen hozzájuk: a tenger futott le róluk. Te látod őket kimasirozni, én meg látom fulladozni az égető és szárító nap miatt. A visszavonuló tenger partján nagy temető maradt; csak a legügyesebbek, csak a legélelmesebbek maradhattak meg és hullathatták el magvaikat. Nem kúrtharsogás között előnyomuló diadalmas seregbe gondolj ezentul, hanem szomorú, leverit csapatra, mely áhítozva néz a visszavonuló, nagyogó víztükör felé. Maradt élet azonban a tengerben elég. Nem csak a nagyobb növényekre és állatokra gondolok, hanem arra a milliárd és milliárd apró szervezetre, amely a tengernek minden cseppnyi vizében él.

TAMÁS: Egy dolgot nem értek, apám. Ha a szárazföldön az állatok elpusztulnak, megjelennek a takarító állatok. Te nevezted el így őket. Ha ezek nem volnának, a levegő romlott volna

a sok rothadástól. Dögező madarak, hiénák, sakálok pusztítják el a nagyobb kimult állatokat, a kisebbeket elszállítják a hangyák. A tenger vízében is vannak ilyen takarító állatok?

APA: Vannak, fiam, ha nem is olyan nagy számmal, mint a szárazföldön. Legalább is a felső rétegekben. Nincs is olyan nagy szükség rájuk. A végtelen mélység olyan mint egy nagy temető. A felső rétegek halottai esznek lefelé. Odalenn aztán éhes szájak várják őket. Jó dolguk van a mélység lakóinak. Kitérti szájukba hull az ennivaló. Bizony, annyi ott a kitérti száj, hogy a fenékre nagyon kevés táplálék jut. De jó is az étvágyuk. Ezek az érdekes állatok nem elégednek meg az éppen rájuk hulló táplálékkal, hanem megirigylik a szomszéd osztlékát is. Ki-kinyújtják csápjait és ollóikat, hogy egy-egy ízesebb falatot maguknak kaparintsanak meg. Néha nekivadulva el is rohannak az ennivaló után. Az utat megvilágítják, hogy el ne tévedjenek. Csaknem mindeniknek van valami világító szerkezete. Az állat kigyújtja vagy eloltja lámpásait, ahogy akarja. Némelyik többszínű fényt is tud termelni. Milyen jó volna, ha mi is megtehetnénk! Falun nagy hasznát vennéd. Ha elindulnál este sétálni, egyszerre kigyulnának a lámpáid.

TAMÁS: Inkább neked szólnék, hogy világosíts, mert valamennyi éjjeli bogár felém repülne.

APA: Igazad van, fiam. Veszedelemes a lámpás, mert az ellenség is észreveszi. A tenger fenekén is megtörténik, hogy a lámpa rövidzárlatot kap: egy éhes száj bekapta és leharapta, néha gazdájával együtt el is nyeli. A lámpásért nem volna kár, kinőne újra, de a gazda az ellenség gyomrában elvész örökre.

Ezek az állatok megriktulnak, ha mélyebb a tenger. Ha pedig nagyon mély, kevés jut el a táplálékból a fenékre. A lefelé vezető hosszú uton a tenger vize feloldja a legkeményebb növényi és állati anyagot is. A mész kiválik belőlük. Ebből aztán sok gyűlik össze a fenéken. Ez a mész jól meg van szitálva; olyan mint a liszt.

A tenger lakóinak szükségük van a vízben feloldott rengeteg mészre. Belőle építik fel házaikat, kagylóikat, testük egy részét. Mig aztán ők is leesznek. A milliárd kagyló évszázeredek hosszu során termeli a meszet, gyűjti, gyűjti, amíg óriási tömegbe hordják őket a lassan, de biztosan dolgozó természeti erők. A tenger helyének változása, a földkéreg fölnyomulása napvilágra hozza a gyűjtött anyagot, előttünk áll a hatalmas mészkőhegység. Fiatalosan ragyog a napsütésben. Felébred évezredes álmából. De boldogsága rövid ideig tart. Érte jön a tenger: nem hagyja elszabadulni gyermekét. Az oceánból felszálló zápor tudatja a mészkőhegységet alkotó tengeri állatkák milliárdjaival, hogy ők a víz gyermekei. A víz és napfény hatására a sziklák töredezni kezdenek; a megkezdődő növényi élet fokozza a pusztulást; az előtörő források szállítják a törmelékeket a mélybe, honnan a folvók elviszik a tengerbe. A tenger vár; néhány száz ezredév nem bántja; előbb-utóbb az ő áldozatai lesznek a legmagasabb mészkőhegyek is. A leszállított anyagot már várják a kis házakat építő apró munkások. És aztán elől kezdődik minden. Talán azt is mondhatnánk, hogy nem kezdődik semmi, mert körforgásnak nincs eleje és vége.

(Budapest.)

Szóljal édes Anyádnak! Német nyelvű fehérmemű és kézimunka-újságból szívesen küldünk mutatványszámot. A lap elsőrangú és hihetetlen olcsó. Félévre az egyik 160, a másik 185 lej. Kézimunka vagy fehérmemű újságot küldjünk? Aesopus, Satu-Mare.

A vadászkastély titka

R e g é n y

Irta: Fábian Gyula

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

Katalin.

Másnap Koresz Jóska korán reggel talpon volt, hogy megnézze, mit csinál az ő kis védence? Az még édesen aludt, amikor a szobába lépett. Csendben, hogy föl ne ébressze, tüzet rakott, mosdó vizet készített be és amikor mindent elkészített a kislány reggeli öltözködéséhez, kilopózkodott a szobából. Azután a konyhára ment és finom rántott levest főzött. Akkor már Tamás is ott sürgölődött. Asztalt terített, három személyre. Azután bekopogtattak a védencük szobájába.

— Szabad! — hangzott ki a szobából egy üde, kedves hangocska.

A fiuk beléptek és jókedvűen pillantottak a kislányra, aki akkor már teljesen felöltözött. Helyes, egyszerű ruhácska volt rajta. Olyan, amilyent a falusi gazdák gyermekei viselnek. A ruha finom, drága anyagból készült. A kis jószág igen csinos és kedves volt.

— Jó reggelt kívánok! — köszönt bátortalanul. — Mondjatok meg, hogy hol is vagyok én most? Csak azt tudom, hogy tegnap eltévedtem az erdőben, a fáradságtól és hidegtől elkábultam. Többre már nem emlékszem.

— Majd elmesélünk mindent a reggelinél.

A kislány elmondta, hogy őt Borzai Katának hívják és Por-nón lakik, ahol az édes apja jómódu kisbirtokos.

— Hogy kerültél, kis Katus, az erdőbe és hogyan tévedtél el?

— Óh, az én történetem igen egyszerű. Tegnap ebéd után édesapám befogott a szánkóba, hogy az erdőbe megy fát hozni. Addig kértem őt, amíg engem is fel nem vett a szánkóra és magával nem vitt az erdőre. Egy tisztáson megállottunk. Édesapám fát rakott a szánkóra, én meg mellette tipródtam a hóban. Egyszer csak egy kis mókust láttam a fák ágai között ugrálni. Ott hagytam apámat és egy kissé beljebb mentem az erdőbe, hogy láthassam a mókuskát. Egyszer a kis mókus eltévesztette az ugrást és lepottyant a fáról. Megüthette a lábát, mert alig-alig sántikált a hóban. Utána futottam, hogy elfogjam. Már-már elértem, amikor a kis mókus összeszedte az erejét és tovább osont. Én utána. Így kergettem a mókuskát mindig beljebb és beljebb az erdőbe, óriási répafenyők között bolyongtam. Nem hallottam azt a döngést, amint édesapám a szánkóra dobálta a fahasábokat. Nem ismertem az erdőnek ezt a részét. Eltévedtem. Órák hosszat bolyongtam a hóban, amig annyira el nem fáradtam, hogy mozdulni sem bírtam. Akkor segítséget kezdtem kiáltozni.

— Ezt a kiáltást hallotta meg Jóska, — szólt közbe Tamás.

— Ugy? Te hallottad meg a kiáltásomat? — kérdezte Kata és hálásan nézett Jóskára, aki fülig elvörösödött. — Ez volt a szerencsém. Mert a kiáltozás után nagy álomság veit erőt rajtam, amelynek nem bírtam ellentállani. Kimerülten roskadtam le egy nagy tölgyfa alatt a hóra, elszedültem és azután többre nem emlékszem. Most hol is vagyok?

Tamás válaszolt Katak érdésére.

— Ez az épület a bajor király vadászkastélya.

Kata tágranyitotta a szemét.

— Ez a vadászkastély? Hiszen, én akkor jó három órányira vagyok Pornótól! Az baj.

Most Kata hirtelen fölugrott és elkezdett kacagni, kacagott, de úgy, hogy még a könnyei is csorogtak belé. Valami vidám história juthatott az eszébe, hogy annyira nevetett.

— Hahaha! Tudjátok, hogy mit beszélnek Pornón az emberek?

— Mit?

— Azt, hogy a vadászkastélyban kísértetek tanyáznak. Valami megbabonázott nyul szaladgál a kastély körül, akkora, mint egy borju. Gáspár erdész urat egész hazáig kergette, s három napig nyonta az ágyat az öreg, mert betege lett a kiállott ijedségnek. Hát, ti vagytok a kísértetek?

— Igen is, mi vagyunk, — mondta Tamás büszkén.

— És mi van a megbabonázott nyúllal?

— Azt megettük.

— No, ez szép. De most meséljétek el, hogy ti kik vagytok? Hogy kerültetek ide?

A két bujdosó összenézett. Tamás csak mehezen válaszolt.

— Ej! Hagyjuk ezt. Ennek a dolognak titokban kell maradnia. Sok szomorúság van a mi történetünkben. Jobb erről nem beszélni. Most pihend ki magadat. Ha megerősödtél, ebéd után kivezetünk a pornói útra, azon könnyen hazatérhetsz. Én most kimegyek az erdőbe, kissé körülnézek.

Tamás felöltözött. Puskát vett a vállára és elhagyta a kastélyt. Korcsag rendbehozta a szobát, Katusnak kényelmes helyet készített egy nagy pihenő székben. Kata mosolyogva nézte a szorgoskodó Jóskát.

— Dolgos fiu vagy! Szeretsz dolgozni, mint látom.

— Bizony, nem tanítottak ott henye életmódra, ahol eddig tartózkodtam.

— Hát, nem a szüleidnél laktál?

Jóska elkomorodott.

— Nincsenek szüleim.

— Szegény Jóska!... Te a gyöngyösvári árvaházból való vagy. — mondta Kata hirtelen.

— Honnan tudod? — kérdezte Korcsag ijedten, megfélemlkezve arról, hogy elárulta magát ezzel a kérdéssel.

— A fogason egy olyan sapkát látok, amilyent a gyöngyösvári árvák viselnek. Sokszor láttam őket a város utcáin. A ruhádról is megismertelek volna.

— Jajj, hát megtudtad, hogy ki vagyok? Istenem, ha te most innen elkerülsz, elárulsz engemet.

— Én? Hová gondolsz? Miért árulkodnék én rád, aki az életemet mentetted meg?! Hiszen, te ugysem követtél semmi rosszat, mert te jó és becsületes fiu vagy.

— Tévedsz, Kata! — szólt keserűen Korcsag. — Az, aki te előtted áll, az nem más, mint: alávaló gyilkos!

— Mit mondasz? Gyilkos vagy? — sikoltott Kata. — Te tréfálsz! Csúfot üzöl belőlem. Ez fáj nekem...

— Nem tréfálok. — kongott komoran Korcsag hangja. — Igenis gyilkoltam. Az igaz, hogy hirtelen haragomban és most szánom-bánom szörnyű bűnömet, de a baj megtörtént. Én a gyilkosság után megszöktem és most itt rejtőzködöm ebben a lakatlan kastélyban. Nem merek az emberek szeme elé kerülni. Elfognának a csendőrök!...

Döbbenetes csend állott be. Kata a félelmtől reszkető hangon szólalt meg.

— Szörnyű! Szörnyűséges dolog ez. Nem tudom elhinni. És

Ne féljen a járványoktól

hanem öblögesse minden reggel és este a torkát állott vagy langyos vízzel, amelybe egy kávéskanálnyi

DIANA SÓSBORSZESZ

van beleöntve.

Járványos időben a fertőzések rendszerint a szájüregen és a torkon keresztül történnek, ily módon eredményesen védekezhetik tehát komoly következményekkel járható fertőzések ellen.

én még sem tartalak téged gonosztevőnek. Nem félek tőled. Aztán mondd, kit öltél meg?

— Csinost.

— Kit? Csinost? Ki volt az? Mi volt a keresztnéve?

— Csinosnak elég volt egy név is, mert ő volt az árvaház számara, amíg egy csapással agyon nem ütöttem!

Kata nagyra meresztette a szemét. Elcsodálkozott, majd pajkos mosoly aranyozta be az arcát. De nem mutatta, hogy mulat Korcsag Jóska gyilkosságán, hamarosan komoly képet erőszakolt.

— Ha jól értettelek, te egy számarat gyilkoltál meg? Igazán csak egy számár volt az, amelyet megöltél? . . .

Korcsag elbámult.

— Hát, nem elég gyilkosságból egy számár is? A Csinost 50 pengőért vásárolta Gerlóci igazgató ur az árvaház részére. Épen elég szerencsétlenség volt az, hogy elpusztítottam. Mit akarsz? Csak nem ölhetek meg egy elefántot!

Kata nem szólt semmit, csak csendesen kuncogott. Ragyógó szemmel nézte a bűbánatba merült fiút, akit az örvád marcangolt.

— Hát, Tamás miért szökött meg hazulról? Ő is gyilkolt?

— Nem. Az ő büne sokkalta kisebb. Róvást kapott és nem merte hazavinni az intőcédulát, mert az édes apja, aki nyugalmazott ezredes, igen szigorú ember. Talán darabokba vágta volna a fiát, hogyha meglátja az intőcédulát.

— Mégis rosszul tettétek, hogy megszöktetek. Kevesebb baj származott volna akkor, hogyha otthon maradtok. Kikaptatok volna, az igaz, de így meg az egész környéken kísérteties hirbe hoztátok a vadászkastélyt. Baj lehet ebből.

Korcsag lehorgasztotta a fejét.

— A gyilkosság után igen megijedtem. Félttem, hogy talán még be is csuknak. Tudom én azt jól, hogy az sem helyes, hogy itt tanyázzunk. Tamás szerint — kalandozunk, de hát ez jó búvóhely. Itt nem keresnek. Aztán ilyen téli időben merre menjünk? Mihelyst megenyhül az idő, ugyanis tovább állunk és tovább bújosunk. Hej, kis Katám, de boldogtalan vagyok!

— Ne búsulj, Jóska! Majd kiderül az ég feletted. Minden helyreigazodik.

A kis Kata beszélgetett még egy ideig Jóskával, aztán elaludt. Még fáradt volt szegényke. Korcsag jól betakargatta, azután kiment a konyhába, hogy jó ebédet főzzön.

Tamás megjött a cserkészésből. Nem talált semmi említésre méltó dolgot.

— Rendben van minden. Ebéd után elkisérjük a kis Katát a pornói utra. Szegénykét bizonyára már igen várják a szülei, talán keresik az erdőben is.

Ebéd után a kis Kata kijelentette, hogy elég erősnek érzi magát az utra. Így hát felkerekedtek és szerencsésen elkisérték a pornói utra. Kata körülnézett.

— Ismerem ezt a helyet. Innen behúnyt szemmel is hazatalálok. Köszönöm, fiuk, hogy megmentettetek a csúnya haláltól és hogy kedvesek voltatok hozzám. Különösen neked köszönöm, Jóska, hogy fáradtál értem. Nélküled elpusztultam volna.

— Szívesen tettem meg érted mindent.

Tamás ékes szavaló hangon búcsúzott.

— Isten veled, kedves Katalin. Emlékedet szivünkbe zárjuk! De tégy szent fogadást, hogy a mi titkunkat, amelyet mély homály főd, el nem árulod!

Kata arcoeskáján kis gödröske huncutkodott.

— Megigérem, hogy nem ártok nektek semmiféle oktalan feleséggel. Isten áldjon meg benneteket.

— Isten veled, — köszönt Jóska reszkető hangon a kis Katát. — Sajnálom, hogy soha többé nem láthatlak.

A Kata arcán újra megjelent a kis gödör.

— Viszontlátásra, Jóska!

A kis lány megindult Pornó felé. A két bújdosó addig kísérte a szemével, amíg el nem tűnt. Akkor szótlanul baktattak hazafele. Mire gondoltak? Ki tudná azt megmondani?

(Folytatása következik.)

Sárika naplója

Elbeszélés fiatal lányok számára.

Irtá: K. BENDRE RÓZA.

I.

Hogy miként jött Sárika arra a gondolatra, hogy naplót írjon, az annyiból érdekes, mert amikor erre rászánta magát, — még írni sem tudott!

Teljes három hónap volt még akkor hátra a várva-várt szeptember hónapig, amikor majd ő is köteles lakója lesz az iskola padjának.

Egy semmiházi szunyog bent rekedt egy este a gyerekszobában, ahol Sárika másik két nővérkéjével már édes álomba szenderült. Egész délután labdáztak, futkároztak s így nem csoda, ha lefekvés után hamar elaludtak. Hanem az a szunyog!

Amikor Sárika álmában már éppen hetedszer „semmizte” ki Manci hugát a labda játékban, egyszerre csak felsikoltott fájdalommal és az arcához kapott.

— Jaj, megcsipett valami!

Az a valami — mi már tudjuk, hogy szunyog volt — könynyedén felrepült a Sárika hirtelen mozdulatára s csak a levegő-

ből sajnálkozott gunyos vékony hangon: „Sze-gény! Sze-géeny!”

— Szegény az ördög! — mérgelődött Sáríka megcsipett arcát tapogatva, amelyen már jókora hólyag gömbölyödött.

Persze, ez elég volt ahhoz, hogy Sáríka teljesen felébredjen. Leszállt az ágyról és tapogatózva a mosdó felé indult a sötétben, hogy egy kis hideg vízzel hűsítse a szunyogcsipte hólyagot, no meg hogy a villanyt felgyújtva agyon csapja a késői tolakodót.

Amint azonban ott botorkált a sötétben, ahelyett, hogy a mosdóhoz jutott volna, a szomszéd szoba ajtajához került. Csodálkozva látta az ajtó keskeny résén, hogy a másik szobában világosság van.

Sáríka szörnyen kíváncsi lett, hogy ugyan ki tartózkodik ott ilyen későn, mikor abban a szobában még nappal sem igen jár más, mint az apukája. Nézett, nézett keresztül a keskeny résen, de hiába. A kis világos csikon kívül semmit sem látott.

— Már pedig én tudni akarom, ki van ott! — határozta el Sáríka. — Benyitok. Ha apuka van ott, megkérem, borogassa be valamivel ezt a hólyagot.

Amint ezt gondolta, meg is tette nyomban. Kinyitotta az ajtót. Bámulva állt meg a küszöbön, mert aki az apuka karosszékében nagy kényelmesen olvasgatva ült, senki más nem volt, mint az ő negyedik gimnázista bátyja, Lajcsi.

Hanem Lajcsi még jobban csodálkozott a Sáríka váratlan megjelenésén. Ha Sáríka jól megnézte volna a bátyja arcát, láthatta volna, hogy a haja tövéig elvörösödött a fiatal ur, mintha tiltott dolgot érték volna.

— Mit csinálsz te itt ilyen későn? — kérdezte Sáríka.

— Láthatod, hogy olvasok!

— Mit olvasol?

— Már semmit! — csapta be a kezében levő könyvet Lajcsi. — Téged pedig megmondalak anyukámnak, hogy úgy mászkálsz itt, mint valami kísértet!

— Én tudom, hogy miért mászkálok, de vajjon apuka tudja-e, hogy te itt olvasol?

— Ni, hogy nyelvel! — bosszankodott Lajcsi röstelkedve. — Hát igenis nem tudja!

— Lajcsi, ha te azt akarod, hogy senkinek meg ne mondjam, hogy téged itt találtalak, akkor olvass nekem egy kicsit abból a könyvből! — Így kíváncsiskodott Sáríka, miközben teljesen megfélekezett a szunyogcsipésről.

— Ugyan ereddj már! Nem apró gyermekeknek való mese van abban.

— Hát mi?

— Mit értesz te abból, ha megmondom, hogy ez napló?

— Micsoda? Tapló?

— Hahaha! — esett vissza Lajcsi a karosszékbe a nagy ne-

Hizókura
Téltisport
Egész éven
át nyitva!

HORN

GYERMEKOTTHON
TATRANSKÁ LOMNICA
MAGAS TÁTRA, C. S. R.

Magaslatti
üdülőttelep ide-
ges, feltáplálásra szo-
ruló, vérszegény és
gyenge gyerme-
kek részére
HORN. J. IGAZGATÓ

vetéstől. — Nem tapló. — nap-ló! Egy olyan könyv, amelybe valaki napról-napra beírja, hogy mi történt vele, mit gondolt, mit szeretne.

— Nagyszerű! Hát ebbe ki irt ilyeneket?

— Apuka. — sugta Lajcsi.

— Igazán?! . . . Lajcsikám drága, olvass belőle egy kicsit! Csak egy olyan darabot, ahova a tenyerem így keresztben elfér.

— Nem lehet. Sárika. — komolyodott Lajcsi — mert ezt apuka akkor írta, amikor még anyuka nem volt a felesége és még mi sem éltünk. Ő akkor mint híres hegedűművész Párisban, Londonban, Szentpéterváron járt. — De miket össze nem beszélék én itt neked, hiszen még azt sem tudod, mifélek ezek.

— Bizony, hogy tudom. Nagy, nagy városok, amelyek messze vannak innen. Azt hiszed, mi nem figyelünk oda sokszor, amikor te tanulsz? Lajcsikám, legalább egy féltényérnyit olvass fel belőle!

— Látom már, hogy nem tudlak másképp lerázni a nyakáról! Add ide a kezéd. Ahova ezt a három ujjadat lefekteted, azt a részt elolvasom neked.

Sárika kinyitotta a könyvet. Forgatta, nézegette. Egy helyen aztán elhelyezte a három ujját. — Lajcsi szabadulni akart már tőle, azért úgy tett, mintha nem látná, hogy a Sárika három ujjá olyan széjjel van fektetve, hogy egy negyedik is megférne köztük. Olvasni kezdett tehát a megjelölt helyen:

„Szentpétervár, 1903. május 15.

Legnagyobb kívánságom beteljesedett. Itt vagyok az orosz fővárosban, ahol olyan nagyon megbecsülik a művészetemet.

Küldöttség jött elém a vasúthoz és én lázasan égő arccal hallgattam a szíves beszédeket. Nemcsak magamért örültem, hanem boldog vagyok, hogy a hideg északon is becsülete van a magyar névnek . . .”

— Tovább nincs! — jelentette ki Lajcsi. — Mehetsz ismét lefeküdni.

— Szegény apuka, — sajnálkozott Sárika — látszik, hogy anyuka akkor még nem volt a felesége. Azt írja apuka a naplójában, hogy láza volt. Ha anyuka is vele lett volna, mindjárt adott volna neki egy hideg borogatást.

Lajcsi csak elképedt ezen a beszéden.

— Ez is jól megértette, amit olvastam neki — nevetett magában, azzal Sárrikát visszavezette az ágyába s maga is szép csendesen végig sompolygott a folyosón és szobájába ment.

Csend ült az egész házon. Nem volt többé világos sáv a gyerekszoba ajtajában. Sárika egy nagy fehér könyvben lapozgatót álmában, amely körül, kezükben íróttal pici angyalkák röpködtek s a fülébe sugták: „Ez a könyv a tied. Tele kell írnod! Ez lesz a — Sárika naplója.”

(Folytatása következik.)

Pompás ízű
magas tápértékű
mindenütt kap-
ható a

STOLLWERCK
TEJKARAMELLA

A CIMBORA BARATAI.

Március havában előfizetőink ismét nagyszámban adták tanujelét kedvence lapjukhoz való ragaszkodásuknak. Buzgóságuknak és lelkes munkálkodásuknak köszönhetjük, hogy ebben a hónapban ismét 200 gyermekkel szaporodott előfizetőink tábora. Hisszük, hogy ez a szám a jövőben még emelkedni fog, mert hisz' minden olvasónknak érdeke, hogy egy-egy előfizetővel szaporítsa Elek nagyapó taborát, mert az előfizetők számának szaporodása mindenkor a lap erősödését, izmosodását, s ezzel a Cimborá tartalmának bővülését és kiállításának javulását jelenti.

Mint már jeleztük, a Cimborá barátainak jutalmait most már a kétszemesítésre emeljük fel, hogy ezzel is módunkban legyen minél több lelkes barátunkat jutalmazni. A részükre kitűzött jutalmak sorsolását március 30-án tartottuk meg és annak eredményét itt közöljük:

Egy ½ kg.-os Stollwerck csokoládé jutalmat nyert:

FACKELMANN MANCI

Egy ½ kg.-os jutalmat nyert:

ANDRISKA GYÖRGY

Cooper: A bőrhárisnya c. művét, díszkötésben, nyerte:

HETTYEY FRIGYES

Ego: A Balogh lányok érettségije c. művet nyerte:

ILLÉS ARANKA

Cooper: A vadöllő c. művet nyerte:

RESATKÓ BANDI

Lengyel: Tamás érdeklődik c. művet nyerte:

GELLÉRT TERUS

A csokoládé jutalmakat a nyertesek címére a Stollwerck gyár közvetlen küldötte el, míg a könyvajándékot mi adtuk postára.

Kérjük előfizetőinket, hogy minél többen iratkozzanak fel a Cimborá barátainak névsorába és szerezzék meg pajtásaikat előfizetőül. Minden olvasónknak egy pompás ifjúsági könyvvel háláljuk meg fáradozását.

A rikkancs Edison

Edisont, a világhíres feltalálót meglátogatta nemrég egy újságíró, aki arra kérte, hogy meséljen valamit a gyermekkorából. Szívesen teljesítette Edison az újságíró kérését. Bevezette a dohányzó szobájába s ott megmutatott neki egy fényképet, mely újságárusító rikkancsot ábrázolt. Nagy csomó újság volt a rikkancs hóna alatt.

— Bizonyára nem ismer rám erről a képről, — mondta Edison — mert az a rikkancs senki más, mint én magam. Szép idők voltak, amikor a Detroit és Saginaw közt járó gyorsvonaton újságot adogattam el az unatkozó utasoknak.

— Újságjaimmal a hónom alatt szokás szerint jártam egyszer végig a vonatot. Az egyik kocsiszakaszban egy korosabb ur üldögélt és nagy gyönyörűséggel szívta a szivarját. Mellette egy néger ült, nyilván a szolgája. Az öreg ur azt kérdezte tőlem, hogy talán újságot akarok eladni neki. Furesa volt a kérdés, mert hiszen éppen arról voltam nevezetes, hogy kissé tolatkodó módon igyekeztem mindig tudni az újságjaimon. Bátortalanul feleltem hát, hogy bizony azt akarok.

Hány újság van nálad? — kérdezte az öreg ember.

Megszámláltam.

— Negyvenhárom darab — mondtam.

— Rendben van, — mondotta az öreg. — Dobj ki az egész csomót az ablakon.

Egy pillanatig haboztam, aztán azt gondoltam magamban, hogy az öregnek alighanem nincs ki a numerusa.

— Sose félj, — bízott az ismeretlen, — mind megfizetem.

A következő pillanathban kirepült az egész csomó újság a robogó gyorsvonat ablakán.

— Nikodém, — szólt ekkor az öreg a szerecsenhez —, fizesd ki az újságokat.

Nikodémusz elővette az erszényét és kiegyenlítette a számlát. Az újságraktáram felé menet egy gondolat villant át az agyamon. Szerencsét kellene próbálni még egyszer. Gondoltam s meg is tettem. Néhány perc múlva már újra beállítottam a kocsiszakaszbba s az újságok és folyóiratok egész garmadája volt a hónom alatt. Magammal cipeltem egész friss készletemet. Nem csalódtam.

— Hány újságod van még? — kérdezte az öreg.

Hatvanhét feleltem azon melegében.

Az ismeretlen gőgösen nézett rám, ujjával az ablakra mutatott. Nagy ivben repült ki az egész csomag a pályatestre.

— Nikodém, — utasította az öreg a szerecsent, — fizesd ki ezt a fickót. Megint kaptam pénzt.

Ezt a sohasem kínálkozó alkalmat, gondoltam magamban, nem szabad elszalasztanod. Ez az öregember vagy megbolondult, s az a rögeszméje, hogy tartozik összevásárolni és megsemmisíteni minden újságot, vagy pedig jó zsiros üzletet csinált s most ilyen furcsa módon szórakozik. Szilárdul elhatároztam, hogy mindenesetre a legnagyobb hasznot fogom huzni a gazdag különc bogarából. Futva mentem vissza az újságraktáramhoz. Volt ott még temérdek régi és elavult ponyvaregény, melyen annak idejében nem tudtam tudni. Mint valami teherhordó jelentem meg újra a kocsiában.

— Ki velem! — parancsolt reám az öreg s az ablakra mutatott. Egyetlen egy lóditással röpitettem ki a rém- és ponyvaregények egész rakományát a pályatestre. Soha annyi irodalom akkora ivben nem röpiült még vasuti vágányokra. Nikodémusz gépiesen felállt, fizetett én pedig eltűntem. Örömtől ittasan mentem vissza a raktárhelyiségembe. Ott egyszerre még három ládára való régi folyóiratot és ócska könyvet fedeztem fel, amelyek ott porladtak, mert sohasem tudtam tudni rajtuk. Mindezt beszufoltam egyetlenegy ládába és az egész könyvtárat átcipeltem abba a kocsiába, ahol az öreg ember éppen z utolsókat szíppantotta szivarján. Ezuttal Nikodémusznak kellett segítenie, hogy kihajthassam az ablakon ládástól az egész rakományt. Először történt életemben, hogy néhány száz dollár volt a zsebemben. Bucst mondtam eddigi foglalkozásomnak. Már másnap nem voltam rikkancs. Új élethivatás lehetősége nyílt meg előttem.

ELŐFIZETŐINKHEZ!

Április elsejével új előfizetést nyitunk a Cimborá 1929. évi MASODIK negyedére. Kérjük mindazon előfizetőinket, akiknek előfizetése március hó 31-én lejárt, hogy előfizetésüket haladéktalanul küldjék be hozzánk, mert csak előfizetőink hathatós támogatásával tudunk a lapunk hetenkénti megjelenésével magunkra vállalt megterhelésnek eleget tenni. Az előfizetési díjak beküldésére jelen számunkba postautalványt, illetve postai befizetési lapot mellékelünk.

A legnívósabb tartalmu, ragyogó kiállítású félhavi folyóirat, a „LANTOS MAGAZIN” első száma már megjelent. A lap előfizetési ára negyedévre 250, félévre 500, egész évre 1000 lei. Minden előfizető, aki 1 évig rendel a lapot, díjtalanul kap egy Kodak fényképeső gépet. Prospektust díjtalanul küld az Aesopus lapkiadó, Satumare—Szatmár.

A kísértet

Kinai tréfa két felvonásban.

Irta: CSATKAI JÓZSEF.

SZEMÉLYEK:

Ga Lang, szegény kínai.
Gi Ling, gazdag kínai.
Go Long, a „kísértet“.

ELSŐ FELVONÁS.

Gi Ling házában.

Gi Ling:

Mi jót hoztál. Ga Lang koma,
 Bánat mért ül az arcodra?

Ga Lang:

Agrólszakadt szegény vagyok,
 Nem hozhatok, nem adhatok.
 Dolgozom, sohasem kenyélek.
 S tudj: Isten, meg alig élek.
 Ezért szépen megkérnék,
 Ha van benned jótét lélek,
 Segíts rajtam, kérlek kérve,
 Az Isten is megáld érte.

Gi Ling:

Koldus? Mely alávalóság!
 Hisz ezt tiltja a hatóság.
 Koldulni ma már nem szabad,
 Pfüj, nem szégyeled magadat?

Ga Lang:

Nem jól értettél meg, kérlek.
 Én nem koldulok, csak kérek,
 Alamizsnát nem akarok,
 Akkor inkább éhen halok.
 Csupán kölcsönt jövék kérni,
 Ily módon tán fogsz segíni?

Gi Ling:

Igy a kérdés már nem kényes,
 Te nem is vagy oly veszélyes.
 Valamelyest adni bírok,
 S csak kamatra, de ez titok.
 El ne pletykáld, mert hire kel.
 Mennyit adjak? S mondd, mire kell?

Ga Lang:

Bár nem fázunk s nem éhezünk,
 Azzal tán nem is vétkezünk,
 Ha ünnepen ünnepeünk
 S nemcsak rizsát ebédelünk.
 A nagy ünnep közeledik
 És a gondom növekedik.
 Nem is telik semmi másra,
 Napról napra csak rizskása.
 Szeretném, ha az ünnepre
 Telnék egyéb eledelre.

Gi Ling:

Nem fér ahhoz semmi kétely,
 Hogy a rizs izletes étel.
 Sokféleképp találhatod,
 Sülve, főve s nyersen hagyod.
 Hisz, ez is változatosság,
 Tégy így, hidd el, ez okosság.

Ga Lang:

Akár sülve, akár főve,
 Nem alkalmas ünneplőre.
 Csak a csokoládé torta,
 Vaniliás lepény borba!
 Lelkesítné csemetéim,
 A rizst is megunják végig.
 Két arany csak, amit kérek.
 Meghálálom, amíg élek.

Gi Ling:

A kölcsönért nem jár hála,
 Csupán csak a kamatlába,
 Amde más a kívánságom,
 Teljesíted-e, meglátom.
 Két aranyat akkor adok,
 Hogyha annak jelét adod.
 Hogy a lelked olyan bátor,
 Mint egy éhes alligátor.
 A temetőbe menj éjjel,
 S ne fuss el, hanem nézz széjjel,
 Mert abba a temetőbe
 Kísértet jár lepedőbe!
 Ha nem futsz el s beszélsz vele,
 Az a bátorságod jele.
 Ha ezt tenni nem restelled,
 Tíz aranyat adok neked.

Ga Lang:

A kísértet borzongató,
 A javaslat csalogató.
 A feltételt elfogadom,
 Mivel a pénz kell ám nagyon.
 Amde, hogy fogod elhinni,
 Hogy bírtam kereszttől vinni.
 Lévéen éjjel temetőbe?
 Hol szellem jár lepedőbe?

Gi Ling:

Majd magam is kísétálok
 S a kapunál lesben állok.
 A kísértet engem nem lát,
 Mert jól eltakar a korlát.
 Hősiességed tanuja
 Leszek én amott elbujva.

Ga Lang:

Jóságodat megköszönve
 Megyek, uszván nagy örömben!
 Éjfél előtt tízenkettő,
 A vetésem nem lesz meddő.
 Tíz arany lesz aratása.
 Ágyó, unalmas rizskása!

MÁSODIK FELVONÁS.

A temetőben.

Ga Lang:

Sötét s hideg van, borzongok,
 Kik nem alszanak, bolondok.
 Kísértet nincs, én nem hiszem,
 Se földön, se léghen s vízen,

Mozdulatlan minden vacok.
És a fogam mégis vacog.

A kísértet:

Én vagyok a szörnyűséges
Ezerféleképp rémséges.
Mindeképpen ellenséges
Bósz kísértet, a fenséges.

Ga Lang:

Hangja nem is oly ijesztő,
Nagyon gyengén hajmeresztő.

A kísértet:

Rettegjetek, reszkessetek,
Csak magatokra vessetek,
Hogyha velem találkoztok,
Bármilyen fegyvert is hoztok.

Ga Lang:

Jó estét, kísértet uram,
Őn hát kísértet, csakugyan?

A kísértet:

Az vagyok és reszkess tőlem,
Mindjárt láng csap ki belőlem.

Ga Lang:

Jó is lesz kis tüzet rázni,
Legalább nem fogunk fázni.

A kísértet:

Hallgass, te vakmerő bászli,
Mindjárt fogsz te citerázni.
Sötét sirom rémes fénye,
Rémítsd meg a fickót végre.

Ga Lang:

Hiába, ne is erőlted,
Tűzért magad ne veszköttesd,
Aki meghalt, az már nulla,
Tűzet sohasem ad a hulla.

A kísértet:

Ejnye, kópé, mindjárt dörgök
S ijesztésül kissé hörgök.

Ga Lang:

Kár a benzinért, dörögni,
Inkább azt próbáld kinyögni,
Mért szoktál itt lődörögni?

A kísértet:

Még én fogok könyörögni!
Távozz, menj haza barátom,
Te nem ijedsz meg, belátom.

Ga Lang:

Amde előbb jól megraklak,
S a hatóságnak feladlak.

A kísértet (térdre hull):

Jaj, ne kívánd a halálom,
Hallgass meg s én meghalálom.

Ga Lang:

Nem vagy kísértet, látod?
Halljuk hát az igazságot!

A kísértet:

Szegény koldus vagyok, kérem,
S mezt kevés a keresményem,
Nem akarván halni éhen
Éjj rabló lettem, kérem.
És mint bolygó fehér tetem,
Utascokat ijesztgetem.
Vásárosok elszaladnak,
Sok portékát visszahagynak.
Amit így felszedegélek,
Abból ugyahogy megélek

Sajnos, már rég nem raboltam.
Az éhségtől majd megholtam.
Segíts, ne engedj meghalni,
Rettegetes ám koplalni.

Ga Lang:

Szegényeknél is szegényebb
Ördög az, kit terhel vétek.
Szegényebb vagy te nálunk,
Jöjj hozzánk, szívesen látunk.
Bár nálunk is nagy az éhség,
Még sines akkora szegénység,
Hogy ételünk odaadjuk,
Kiknek nincs semmi falatjuk.

A kísértet:

Be jószívű ez az ember,
Jósága mély, mint a tenger.
Bár alig van egy falatja,
Ehezőnek odaadja.
Tudd meg tehát, te jó lélek,
Nem vagyok ám én kísértet,
Se nem rabló, se nem más rab,
Császár vagyok, ime lássad.
(Leveti a lepedőt, alatta
Go Long császár díszben.)

Ga Lang (térdre rogy):

Kegyelen árva fejemnek,
Kegyelmezz meg életemnek,
O, ha én ezt tudtam volna,
Nem volnék itt leomolva.

Go Long:

Kelj fel, kelj fel, jó barátom,
Hanem én most tudni vágyom,
Hagy téttél olyan dőre,
Éjjel jönni temetőbe?

Ga Lang:

A gazdag Gi Lingnél jártam,
Tőle kölcsön pénzt kívántam,
S oly föltétellel fog adni,
Mielőtt meg fog pirkadni.
Temetőn merjek maradni
És nem fogok elszaladni.
Látom, hogy már közelg erre.

Go Long:

Én meg elbujok emerre (elbujik).

Ga Lang:

A próbát, ime, kiálltam,
Most már csak a jöttöd vártam.
Kísértettől én nem féltem,
Sőt vele sokat beszéltem.
Ijedtedben ne ess hanyatt,
Kérem hát a tűz aranyat!

Gi Ling:

Haha, sikerült a tréfa,
Jó volt az éjjeli séta?
Ejnye, ilyen és amolyan,
Csak nem gondolod komolyan
Egy vasat is hagyjak nálad,
Hátha felkopik az állad!

Go long (előlép):

Elég! hallgass, gonosz lélek,
Im, a császári ítélet!

Gi Ling:

Jaj nekem, ez itt a császár!
Ostoba Ging, de bemásztál!

Go Long.

Huszonötöt a talpára
Verjétek, őt nem sajnálva.
Vagyonát el kell kobozni.

Gi Ling:

Jaj, inkább arcom pofozni!

Go Long.

Házát, földét s mi még vagyon,
Szegény Ga Langéknak adom.

Gi Ling:

Elviselek száz virgácsot
Es akármennyi korbácsot,
Többé senkinek se vétek,
Vagyonom el ne vegyétek!

Ga Lang:

Jó császár, irgalmazz néki,
Hogy megjavul, már ígéri,
En a jussát nem kívánom,
Panaszkodni nem szokásom.

Go Long.

A kedvéért megbocsátok,
Kotródj, Gi Ling, mert rád vágok.
Holnap pedig, Glang barátom,
Családod szívesen látom
Ebédre a palotámba.
Lesz pecsenye s nyulsaláta,
Diós, mákos, turós rétes,
Pogácsa, fánk, krémes-béles.
A kincstárból száz aranyat
Ki utalok, ne ess hanyatt.

Ga Lang:

Alázatosan köszönöm,
Hej, lesz otthon az öröm!
Isten, ki tőlünk nincs messze,
Copfodat nagyra növesse.

FQGGÖNY.

(Szombathely.)

Mli ujság ?

Kétmilliárd ember él a világon. A nemzetközi statisztikai intézet állandó irodája a föld népességét körülbelül kétmilliárdra becsüli, azzal az 1600 millióval szemben, amennyi lakója 1910-ben volt a föld kerekességének. Ez 19 esztendő alatt 400 milliónyi szaporodást jelent. A népesség megoszlása világrészek szerint hozzávetőleg a következő: Európa 500 millió, Ázsia 900 millió, Afrika 150 millió, Amerika 220 millió, Oceánia 7 millió. A közép-európai államok népessége a statisztikában a következőképpen szerepel: Németország 62 és félmillió, Franciaország 39 millió, Ausztria 6 és félmillió, Románia 17 millió, Jugoszlávia 13 millió, Magyarország 8 millió, Csehszlovákia 13 millió, Olaszország 41 millió.

A megmentett mentőcsónak. Londonból néhány hónappal ezelőtt utnak indult egy Schüttevear nevű mentőcsónak, azzal az elhatározással, hogy megkísérli az átkelést az Óceánon. De tervét nem válthatta valóra, mert a Kanári szigetektől 400 mértföldnyire a csónak használhatatlanná vált és utasainak egy spanyol gőzösre kellett felkérőzkedniök. Schüttevear, egy németalföldi feltaláló, volt a csónak tulajdonosa, aki utjával arról akart bizonyoságot tenni, hogy saját találmányu csónakja nem süllyed el. Az volt a terve, hogy 5—70 nap alatt megteszi az utat az Óceánon keresztül. A feltaláló és két embere igen kétségbeejtő helyzetben volt, amikor a spanyol gőzössel találkozott: már sem élelmük, sem ivóvizük nem volt. A csónak jó lehetett, csak feltalálójának számítása lehetett hibás.

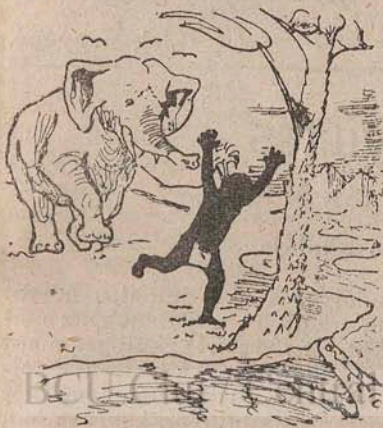
Ritka állati barátkozást figyelt meg az elmúlt, rendkívül hideg télen egy magyarországi gazda. Egy feketerigó a galambducuban keresett és talált védelmet az éhség és a hideg ellen. Délben és este pontosan megérkezett a kis vendég a galambducba: délben azért, hogy a galambokkal együtt csipegesse az eleséget, este pedig azért, hogy a galambtanya szárnya alatt védelmet találjon a kemény hideg ellen.

Az angliai cserkészkongresszus. A világ cserkészei a folyó évben Angliában gyűlnek össze a nyár folyamán. Rengeteg cserkészfiú és cserkészleány sereglik majd össze ezen a kongresszuson, melynek előkészületei már javában folynak. A legtávolabbes országok cserkészei is bejelentették már részvételüket úgy, hogy a kongresszuson az eddigi jelek szerint 69 nemzet cserkészei fogják országukat képviselni.

Mumbó, az elefánt, meg a krokodilus

Bizonyosan nem hallottátok még hirét Mumbónak, gyerekek. Nem baj, én sem régen hallottam először, pedig megöregedtem már. Nem volt Mumbónak egyéb nevezetes tulajdonsága, csak az, hogy szerencsén volt. Ez sem olyan ritka tulajdonság — Afrikában.

Hát ezzel a derék Mumbóval történt egyszer, amikor éppen a hasát süttette még feketébbre az áldott afrikai nappal, hogy rettenetes bögést hallanak fekete fülei s egy megdühödött elefánt rohan feléje.

— Klakk, — mondta Mumbó, — mert szerencsénül így mondják azt, hogy: tyhú!

— Klakk, ez a bolond elefánt még széttapos haragjában, ha el nem szaladok előle.

Azzal se klikket, se klakkot nem mondott, hanem nyaka közé szedte fekete lábát és nyargalni kezdett, amerre a szeme látott. Az elefánt utána.

El is ért szerencsésen a Nilus partjára. A Nilus nem volt se nagyon mély, se nagyon széles ebben a forró nyári időben: gondolta magában, átuszik rajta, az elefánt az orrmányával ütheti a nyomát.

Igen ám, — amint éppen bele akar ugrani a folyóba, egy krokodilus tátogatja felé a száját.

barátságos hivatással:

— Tessék besétálni, kedves Mumbó ur!

— Klakk! — mondta ismét Mumbó, most már kissé izgatottabban, mint az előbb. Vakargatni kezdte fekete fejét.

— Hát most mittévő legyek?

Áldott szerencséjére, egy magas pálmafa emelkedett a Nilus partján, éppen a közelben. Mumbó nem sokáig gondolkozott, egykettőre, fenn termett a pálmafa tetején. Már éppen ki akarta kacagni az elefántot, meg a korokodilust, mondván: egyétek meg egymást, ha úgy tesztek, — amikor, ó jaj, ismét meg fagyott ereiben a fekete vér.

Az elefánt hatalmas agyarával vagdalni kezdte a pálmafa tövét... az ötödik-hatodik vágásra dülni kezdett a fa. Mumbó Istennek ajánlotta fekete lelkét. (Mert tudjátok meg gyerekek, hogy a szerencsenek a jólelkű embert mondják feketelelkűnek.)

De... de... de mi történt?

A pálmafa szerencsésen keresztül esett a folyón. Mumbó egy-két rugaszkodással a tulsó parton vált. Elszaladt, fittyet hányva elefántnak, krokodilusnak.

Az elefánt lelógó orrmányával bámúlt utána és azt mondta:

— Klok! — mert elefánt nyelven ez annyi, mint: tyhú!

A krokodilus búsan csakta be kítátott száját s közben azt mondta:

— Klukk! — mert krokodilus nyelven klukk annyi, mint tyhú!

Elek nagyapó.

Bélyeggyűjtés

Rovatvezető: Dr. GAÁL MIKLÓS.

A bélyeggyűjtés iskolája.

A XX. századbeli ember szenvedélyei között jelentős helyet foglal el a gyűjtőszendély. Sok mindenfélét gyűjtenek az emberek: ásványt, régi pénzt, rovarokat, növényeket, autogrammot stb. stb., de talán az összes gyűjtői kedvtelések között a legelterjedtebb, a legtöbb szórakozást, ismeretgyűjtést és hasznot nyújtó bélyeggyűjtés. Ebben a most meginduló cikksorozatban iskolát nyitunk olvasóinknak, melynek során megismertetjük őket az észszerű, praktikus bélyeggyűjtés alapelveivel és rámutatunk arra az utra, amelyen különösen a kezdő bélyeggyűjtőnek kell haladnia, ha mindennapi eszközökkel akar célhoz érni. Hisszük, hogy minden olvasó, aki híve a bélyeggyűjtésnek, sok hasznos és célszerű utmutatást nyer belőlük. Cikksorozatunk mellett állandóan megemlékezünk majd a filatelia területén észlelt újdonságokról, új bélyegek megjelenéséről.

Hogy olvasóink szívesen fogadják e rovat felelevenítését, egészen bizonyos, mert hisz' ma már alig van falu, ház vagy család, ahol bélyeggyűjtő ne akadna. A bélyeggyűjtők száma az egész világon ma már 15 millióra rug és ép úgy megtaláljuk hiveit a világ legnagyobb metropolisaiban, mint a kis ausztráliai szigeteken.

Románia területén ma már 100.000-en felül foglalkoznak bélyeggyűjtéssel, míg a magyarországi bélyeggyűjtők száma ennek kétszeresét is meghaladja.

A kezdő gyűjtők óriási számát tekintve, szinte közérdekű az érdeklődés az iránt, hogy mit és hogyan gyűjtsünk? Kérdezik ezt főleg tőlünk, beavatottaktól, hogy a járatanokat minden szempontból eredményes bélyeggyűjtés helyes, célhozvezető utra tereljük s a tévelygésektől megóvjuk.

Összuleinktől a mai kor emberéig röviden leirt gyűjtés fejlődés menete, annak kialakulása világosan mutatja, hogy csakis filateliai szakmunka, — egy ujság bélyegrovata, vagy egy bélyegkatalógus — segítségével kell gyűjtenünk. Még pedig kivétel nélkül: minden általunk elérhető bélyeget. A rengeteg né-

met, az angol és francia katalógusok közül egyet különösképen ajánlani nem volna célravezető; mert mindegyiknek külön-külön van hátránya és előnye, de bizonyos, hogy a kezdő gyűjtő számára bármelyik egyformán jó szolgálatot tesz.

A gyűjtemény összeállításánál első és döntő szempontul csak azt tartjuk szem előtt, hogy csakis olyan bélyeget tegyünk gyűjteményünkbe, amely kifogástalanul ép, képe szép és tiszta, a bélyegzés által nincs összepiszkítva, érdeklődésünket felkelti, örömünkre szolgál, látása élvezetet okoz és kedvtelésünket kielégíti.

(Folytatása következik.)

Pityi Palkó

Apró unokáinak meséli: Elek nagyapó.

Pityi Palkó egész nap az utcán csavargott, csak enni meg hálni járt haza.

— Hej, fiam, fiám, mondogatta az anyja, nem fele kár, amit te megeszel, hanem — egész. Mi lesz belőled, ha én meghalok?

De beszélhetett, keseregphetett a szegény asszony, Pityi Palkó tovább csavargott, fütyölt, dalolt, mindig jókedvű volt, s bizony nem hitte el, hiába mondogatták: várj, Palkó, várj, egyszer majd búra fordul a te kedved!

Lakott Palkóék szomszédjában egy gazdag asszony. Mondja ez egyszer Palkónak: — Hallod-e, neked ugy sincs soha semmi dolgod, bemehetnél a városba. Ott lakik a leányom, ebben s ebben az utcában, küldenék téled egy korsó tejet, ha elvinnéd.

— Mit fizet? kérdezte Palkó.

— Három garast, — mondotta az asszony.

— Ide vele, ha van füle, — inceselkedett Palkó.

— Hát bezzeg, hogy van füle, — mondotta az asszony s mindjárt a kezébe is nyomta a tejes korsót.

Nosza, mindjárt utnak indult Palkó, fütyölt, danolt, roppant jó kedve volt. Hogyne, mikor három garasa lesz. De alig ért ki a faluból, a feje bubjára tette a korsót, merthogy úgy könnyebbnek tetszett, s amint ment, mendegélt, elkezdett tervelgetni: hej, mit kezd ő majd azzal a három garassal!

— Ahogy megkapom a három garast — mondotta magában — elmegyek a vásárra s veszek egy tyukot. Azt hazaviszem, jól tartom, lesz a tyuknak sok tojása, abból a sok tojásból lesz sok szép csirke. Amikor a csirkék nagyra nőnek, eladom s veszek egy juhot. Annak a juhnak lesz bányája, aztán mindkettőt eladom s veszek egy tehenet. Ennek a tehénnek lesz majd bocikája, az megnő, eladom, veszek egy lovat. Arra a lóra majd felülök. Hej, hogy csodálkoznak majd az emberek: nézd, nézd, Palkót, de szépen lovagol! Ha már lesz egy szép lovam, lesz majd feleségem is. Kapok vele egy fazék pénzt. Aztán lesz majd gyerekem, egy, kettő, három, négy, öt, hat. — Azok a gyerekek majd közrefognak s mondják nekem: papa, édes papa! Én meg mondom nekik: ó drága galamboeszkáim, gyöngyvirágoeszkáim! — s valamennyinek barackot nyomok a fejére, így ni! S mutatta, hogy nyom majd barackot a gyerekek fejére. Bezzeg, hogy a korsó lefordult a fejéről, ezer darabra tört, a tej szertefolyt, s az a sok szép légvár, mit Palkó épített, mind összeomlott.

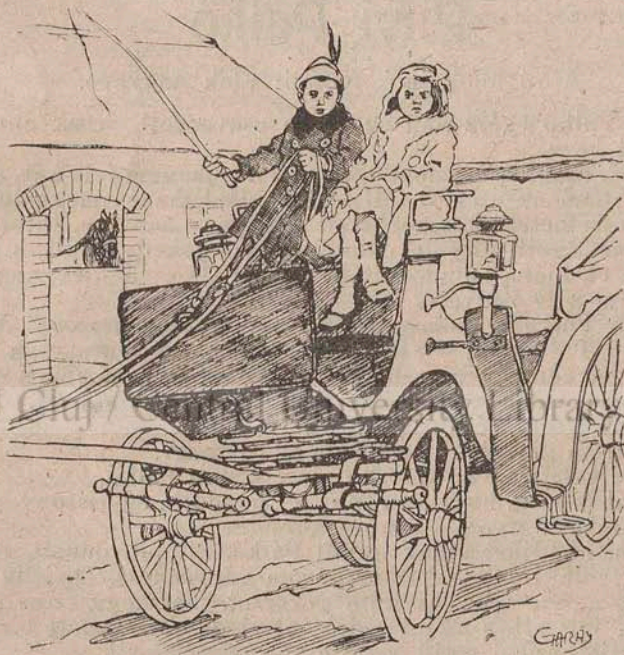
Össze bizony!

(Kisbaczon.)

A kis kocsis

Állj meg kocsis, állj meg,
Végy fel a hintóba,
Sietős az utam nagyon,
Vigy el Barassóba.

Arannyal, ezüsttel
Mégfizetek néked,
Ha jól hajtasz, fel nem düjtesz,
Uri lesz a béred.

Állj meg kocsis, állj meg,
Hát a lovad hol van?
— Mit tagad iam, nagyságos ur,
Bent az istállóban.

Ejnye, irgum-burgum,
Már most mit csináljak?
A hintóba, kocsis legény,
Akár fel se szálljak.

— Nagyságos ur, kérem,
Szivemből sajnálom,
Ha csakugyan nagyon siet,
Ide fel ne szálljon.

Elek nagyapó üzeni:

A levélírás igen fontos szabálya: hol, melyik évben, melyik hónap hányadik napján kelt a levél.

Ifjabb Fábán Gyula, Szombathely. Remélem, sőt szinte bizonyos vagyok abban, hogy Csetkai bácsi pompás színjátékában nagy sikerrel játszott a főszerepet. A papirost nem találtam csunyanak. Nem a levélpapír a fontos, hanem a levél maga. Örvendek hogy megszólaltál s várom szeretettel további leveleidet. — **Petrovszky Gabriella, Nagyvárad.** Megkaptam az újságot s gyönyörködve olvastam benne szép versedet. A meséket bátran küldheted, de már Kisbaczonba, mert április 10-ike körül hazautazom. — **Holländer Pista, Nagyvárad.** Dicséret jár neked buzgólkodásodért. Derék fiu vagy. — **Fodor Olga Nagyvárad.** Örvendek az örömednek s igazán sajnálom, hogy azon a szép palotás estén nem lehettem jelen. — **Horváth Sárika, Székelyudvarhely.** Levél ment s benne kis barátódnak autogram. — **Sólyom Klára és Sárika, Nagyvárad.** Bizony, Ősike már nagy legény és sok mindent tanul az iskolai tárgyakon kívül, így hát ritkábban termelhet nádselü gondolatot, de szólok neki, hogy elevenitse fel a gyermekkori emlékeit. — **Lőrincz Árpádka és Editke, Hidegvég, Háromszékm.** Levelet, levelet! — **Böszörményi Sándor, Petytyén, Szatmár.** Három könyvet kaptál az előfizetés fejében s kettőt egy nap alatt ki is olvastál. Egy nap: két könyv, sok egy kiesít. Mindent mértékkel. Mert a könyv a legjobb barát, de ellenségévé válik, ha egy folyóban sokat olvasol s megfelekedzel tested edzéséről. Szóval: igen fontos dolog az idő helyes beosztása. Test és lélek egyaránt kapja meg a magáét. Elhíszem, hogy igen tetszik Fábán Gyula regénye: rendkívül érde-

kes az. — **Kacz Ferike, Szatmár.** Ne aprózd el az írásodat, nagy betűkkel írd, mert az apró betűk rontják a szemedet. — **Krecsák Magduska, Nagyenyed.** Bátran irhattál volna régebben is, hisz minden tekintetben kifogástalan az írásod, s mondanom se kell tán, hogy szeretettel látlak unokáim seregében. A kiadóbaíci pótolta a 4. számot. — **Frenkel Pista, Gyurka, Márta, Kolozsvár.** Valóban, látszik a leveleteken, hogy most tanultok magyarul írni, épp azért kívánatos, hogy minél sürűbben írjatok nagyapónak. Annak igen örvendek, hogy már nem kell fárasztanotok kedves szüleiteket a Cimbora felolvasásával, nem különben annak is, hogy Gyurka operációja jól sikerült. — **Rafael Boriska, Bölön, Háromszékm.** Mondanom se kell, hogy jól telt az időm Pesten, csakugy röptültek a napok, mert itt is szerkesztettem a Cimborát s amellett igen sok munkát adott a székelly írók estélyének a rendezése. Klárikától még nem kaptam levelet. Remélem, a nyáron ellátogattok Kisbaczonba. Bölöntől Kisbaczon egy jó futamodás. — **Reif Tibor és Olivér, Szatmár.** Öt könyvet kaptál az előfizetés fejében, mind el is olvastad és kis testvéred is nagy élvezettel hallgatta. Igen, hallgatta, mert ő a román iskola első osztályába jár s még nem tud magyarul olvasni. Híszem, majd megtanítod te. Írásod minden tekintetben nagy dicséretet érdemel. — **Verner Kató, Csermő.** Minthogy nagyszüleid nem élnek, igyekszem pótolni a nagyszüled hiányát azzal is, hogy majd Kisbaczonból, ahol jobban rá érek, minden leveledet kijavítva visszajuttatom, feltéve, hogy szorgalmasan írsz, ami igen kívánatos, mert gyenge vagy magyar írásban. Gyermes bácsi cikket is lesz többször is elolvasnod, mert ez nagy szükségedre lesz a helyesírás megtanulásában. — **Altnóder Pista és Klári.** Megfelekedtetek a levélírás egyik igen fontos szabályáról. Jövő leveletekben pótoljátok, hadd tudjam, hol laktok. — **Szabó Gabriella, Oroszvég, Rozsnyó.** Levelet, levelet! — **Herskovits Annus és Lacika, Nagyvárad.** Szép a te leveled, ha nem is irtad levélpapíron. Oly szép, hogy a közlendő szép levelek közé soroztam. — **Blum Ervin és Miklós, Nagyvárad.** Irtam a kiadóbaícsinak, hogy pótolja a 2. számot. — **Szabó Lilike, Magyargyerómonostor.** Még nem tudsz tollal írni, csak ceruzával, hisz még csak szeptember óta jársz iskolába, de mégis oly szépen, helyesen, értelmesen írsz, hogy

nem győztem eleget gyönyörködni a leveledben. Hogyne fogadnának be unokáim seregébe! — **Kovács Laci-ka, Ungár.** Magyarul beszélsz és latin, német s cseh szavakat kéversz bele. Vigyázattal ez elkerülhető s el is kekerülöd, mert minden nyelv a maga tisztaságában igazán szép. Játékokat és könyveket kaptál születésnapodra; ez édes anyádra vall, aki tudja, mit kell adni. Könyv a játékot, játék a könyvet kiegészíti. Edes anyádnak levél ment.

Strömpel Bandi, Balavásár. Valóban, neked jókor érkezett az öt könyv, ha ágyban talált, s délelőtt, amikor édes anyukádnak dolga van, a könyvekből olvasgatsz, délután pedig anyuka és apuka olvasgatnak neked nagyapó meséskönyveiből. Remélem, leveled írása óta már rég meggyógyultál s vigan szaladgálhatsz. A kiadóbácsinak írtam, hogy pótolja a 6. számot. — **Várad szórakozott unoka,** aki egy kis meséskét is írt Misiről, megfélekedezett a nevééről: nem írta alá a levelet. Megdícsérem a szárnypróbálgatását, s elvárom, hogy legközelebb a nevével ír levelet. —

Ref. népiskola, Sahy, Szlovenszkó. Kérem az iskola tanítóját, küldje velem Sahy magyar nevét, mert így sejttemem sincs arról, hogy hol van Sahy. — **Bagoly Csilla, Bors.** Írtam a kiadó bácsinak, hogy mivel Magda Váradon jár iskolába, neked küldje a Cimborát. Képezem, mily szép volt a husvétii ünneped, ha Magdával kiment hozzátok Csernák Ernőke is. Irod, hogy a miatt nem írtál eddig, mert kicsi voltál. Sose félj e miatt, csak írd bátran, de jó nagy betűkkel, mert az apró betűs írás rontja a szemedet. Örvendek, hogy megkaptad a szép könyveket s Bertikének is olvasol belőlük. Ebből azt látom, hogy jó testvér vagy te. — **Blumenfeld Judith, Kolozsvár.** Levelet, levelet! — **Kezdődy Rózi, Nagyvárad.** Ugyanezt ízenem neked is. — **Kósa Klárka, Aranyosegerberg.** Karácsonykor hozta nektek az angyal a Cimborát s nagy volt az örömetek, de addig is ismertétek nagyapó könyveit: azok voltak a legkedvesebbek. Örömmel látlak unokáim seregében s hiszem, hogy te is. Mária is szorgalmas levélírók lesztek. — **Kósa Mária, Aranyosegerberg.** Könnyű volt megfejtened a verses rejtvényt, mert éppen karácsonyra hozta el neked az angyal Toldi könyvét. Lám, lám, mire nem jó, ha könyvet olvasunk! — **Gyürky Éva.** Tudom, hogy hol lakol, de nem írom a neved után, mert

csak úgy szokod meg a levélírás fontos szabályait. A számrejtvényed tulajdonoson nehéz. Aligha lenne megfejtője, mert jóformán semmivel sem könnyíted az egyes szavak értelmének a megfejtését. A kis francia meséske sorra kerül. — **Bartha Kató és Bandi.** Ti is megfélekedtetek arról, hol és mikor kelt a leveletek. Nyilván az a három madár az okozója, akiket ti rajzoltatok és elküldtetek Budapestre, hadd csicseregjék el nekem: ne busuljon, nagyapóka lelkem, elmult ez a zord tél, itt a tavasz, itt van itt! Szóval: látszik, hogy szeretettel gondoltok reám s remélem, hogy ezután szorgalmasan írtok nekem. — **Resatkó Bandi, Kassa.** Leveledet továbbítottam a kiadóhivatalnak s eddig bizonytalán megkaptad a könyveket is, a 6. számot is s meg a bélyegeket is a küldött címeért. — **Sürger Terus, Nagyvárad.** Közel két éve élvezed a Cimborát s még eddig nem adtál életjelt magadról. Hogy miért nem? Megírod őszintén: lusta voltál. Az, hogy nem értél rá a sok tanulni való miatt, szerinted, „üres fecsegés“, mert két év alatt akadott volna egy fél órányi idő. Magam is azt hiszem s örvendek megszólalásodnak és még inkább az igéretednek: helyre pótolod a mulasztást. Ugy legyen! — **Weisz Imre, Nagyvárad.** Csak most lepett meg anyukád a Cimborával s máris igen szereted. Sajnálom, hogy itt Pesten, a nagy elfoglaltságom miatt nem taníthatlak meg arra, hogyan kell megfejteni a számrejtvényt. Régebbi számokban többször megírtam s megírom majd újra, de addig is találasz tán egy nagyobb Cimborá unokát, aki ért ehhez és megtanít rá. A kiadóbácsinak írtam, hogy a címeért járó ajándékot küldje meg. — **Engel Irmuci, Nagyszalonta.** Levelet, Levelet! — **Kendeffy Klára, Hátszeg.** Ugyanezt ízenem neked is. — **Fejérdy Ferike, Kolozsvár.** Nagy péntek megfejtésü regényed régi jó ismerős, újat eszelj ki, Ferike! — **Derzsy Gabriella, Nagyvárad.** Nyilván későn érkeztek hozzám a megfejtések: amiatt nem találtad nevedet a megfejtők között. — **Máthé István, Dicsőszentmárton.** Amiatt nem írtál eddig, mert csak most ismerkedtél meg a betűkkel, a Cimborát azonban már egy éve megrendelte neked édes jó apád. Négy éves László öcséd is szereti a Cimborát, nemcsak te. Hátha még megtanul olvasni! — **Mezőbergyenyei iskolás unokák.** Mélyen meghatott a leveletek. Hanminchánman írtátok alá, első

és második osztályosok és én hosszan, sokáig elgyönyörködtem a szép magyar nevekben. Azt irtátok, ha soha nem is láttatok engem, éppen úgy szerettek, mint az igazi nagyapókat. Hogyne szeretnétek, amikor szép meséket és verseket írok nektek, s azokat a jó tanító néni felolvassa nektek. Áldja meg őt ezért az Isten! — **Lizka Károly és Palkó, Mezőbergenye.** Édes anyátok megengedte, hogy irjatok nekem s alig vártátok, hogy megköszönjétek a sok szép meséket és verseket. Látszik, hogy sokat foglalkozik veletek édes anyátok és apátok: színmagyar a leveletek minden sora. Szeretettel várom további leveleiteket; édesanyátok leveleire külön válaszoltam. — **Haurik Magda, Kolozs.** Bizony, rég hallgatsz. Örvendek, hogy újra megszólaltál. — **Bagoly Béla, Válya-Lunga.** Sok-sok baj van ezen a világon, nem szabad türelmetleneknek lenniünk. **Schwarz Miki, Szatmár.** Verset is irtál a Cimboráról s benne fogadalom: sohasem hagyod el. És csak „viceből“ irtad, hogy szeretnél regényt olvasni tőlem, hisz oly sokat olvastál tőlem! Örvendek, hogy belenőtöttél a Szilasi Bálint szép históriájába. Gyönyörű regény az. — **Barta Ottó, Nagybánya.** Levelet, levelet! — **Kopeczky Béla, Homoród, Nagyküküllőmegye.** Örvendek, hogy könyvet nyertél s remélem, meg is kaptad, el is olvastad és tetszett is neked.

TARTALOMJEGYZÉK

- B. E.:** Virágos réten
Móra Ferenc: Cifrácska
Lengyel Miklós: Tamás érdeklődik
Fábián Gyula: A vadászkastély titka (Regény.)
K. Bende Róza: Sárrika naplója
A Cimborá barátai
A rikkancs Edison
Csatkai József: A kisérte
Elek nagyapó: Mumbó, az elefánt meg a krokodilus
E—ó: A kis kocsis
Dr. Gaál Miklós: Bélyeggyűjtés
Elek nagyapó üzeni
Fejtörő
A Cimborá könyvvására

F E J T Ö R Ö

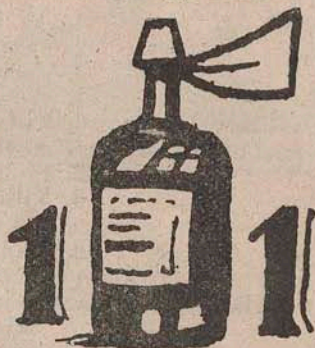
A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít.

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények megfejtését követő hónap 10-ik napja.

KÉPREJTVÉNY.

Beküldte: Lányi Zsuzska.

PÓTLÖREJTVÉNY.

Beküldte: Görmbölyi Sári.

- arancs
- rad
- apir
- lga
- aci
- de
- szkár
- ap

Híres hadvezér neve.

Cimborá

KÉPES GYERMEK LAP

Szerkesztősége: Batamij-Mici (Kisbaczon) via Baraolt Jud. Odorheiu (Udvarhely m.). E címre küldendők a Cimborá részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvény-megfejtések.

Kiadóhivatala: Satu-Mare (Szatmár), Str. Reg. Carol (József kir. herceg-utca) 12. A kiadóhivatalhoz küldendők a lap előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és mindennemű a lap kiállítását, megszüntetését célzó közlemény.

Előfizetési ára félévenként:

Romániában: 200 lej.

Csehszlovákiában: 40 korona.

Magyarországon: 5 pengő.

Jugoszláviában: 70 dinár.

A Cimborá könyvvására

Tíz kötetből álló diszes kötésű ifjusági könyvtár
4 havi részletfizetésre.

Minden kötet többszínnyomású kemény kötésben, 5—5 kötetként kemény tokban. A könyveket szép illusztrációk díszítik.

Ifjusági könyvtár.

1. Az inkák smaragdja.
2. Tamás urfi kalandjai.
3. Cserkészek a vadonban.
4. Wass Samu gróf utazása.
5. Kutya történetek.
6. A vörös gyémánt.
7. 15 hét az indiánok között.
8. Villám, egy farkaskutya tört.
9. A kék gyöngy.
10. Magyar László utazása.

A tíz kötet ára postaköltséggel együtt 348 lei.
Átvételkor fizetendő 108 lei, a hátralék három havi egyenlő 80 leies részletekben.

Tessék itt kivágni és kitöltve, borítékban beküldeni
Olvasható írást kérünk!

AESOPUS LAPKIADÓ ÉS KÖNYVTERJESZTŐ, SATU-MARE

Megrendelem Önöknél a következő műveket

A kötetből álló művek ára
összesen lei, mely összeg 192 évi
. hó-től kezdődően leies egymásután

következő havi részletekben Önöknél Satumareán fizetendő. A szállítási, levelezési és postaköltség engem terhel. A részletfizetési kötelezettség elmulasztása esetén a részletfizetési kedvezmény megszűnik és a könyvek a vételár kiegyenlítéséig a cég tulajdonát képezik. Tudomásul veszem, hogy a szállítás alkalmával az első részletet, csomagolást és szállítási költséget utánvéttel fogják felvenni. Vitás esetben a satumarei járásbíróóság illetékes.

Kelt

Aláírás*

Lakhely

Utca, házzszám

*Csak szülő által aláírt rendelést fogadunk el!